

בחייהם ובמותם

סוניה, חיל וברוך חיל ארביב. 61 שנה ביחד

לא נפרדו

הקימו משפחה ענפה וברוכת ילדים (תשעה - שבע בנות ושני בנים), טיילו יחד בעולם, בעיקר במצרים, צחקו יחד, בכּו יחד, התעצבנו יחד, השלימו יחד, התרגשו יחד, אהבו יחד והלכו מאיתנו יחד.

"אם היה מדובר בתאונת דרכים, היה אפשר להבין את מותם של בני זוג באותו זמן", שמעתי השבוע מאנשים רבים שהגיעו לנחם את המשפחה.

סבא וסבתא שלי לא נהרגו בתאונה, הם נפטרו באהבה. למרות שדאג לשרד לילדיו, נכדיו ואוהביו סימנים לפיהם הוא יתחזק, ברוך לא היה יכול לעבור שבת אחת בלי סוניה.

סוניה היתה אישה מהסוג שכבר לא מוצאים. עד היום אני די בטוח שבתוך נפשה היא היתה "אטלס", ההוא שסוחב על הגב את העולם. רק מה, סבתא שלי סחבה את הצרות של העולם. לא היתה שיחה אחת איתה בה לא עלה המצב של העולם ועד כמה כואב לה לראות אחרים סובלים. בסופו של דבר, סבתא נפטרה ממחלת הסרטן שעד היום לא הכנתו בריוק היכן התיישב לה. "יש לה סרטן כללי, בכל הגוף", ניסתה אמי להסביר לי. כאילו שסבתא לקחה על עצמה את התחלואים של כולם ודחפה אותם לגופה הצנום.

יממה אחרי שנפטרה, כשהיא סובלת כאבי תופת, בעלה, ברוך, הצטרף אליה למנוחת עולם והוכיח שכמו שהיא היתה אישה אחת, מיוחדת במינה, רבת פעלים ואוהבת אדם, כך הוא, גבר אמיתי, שדאג לחברה הכי טובה שלו, גם אחרי שכבר החזירה את נשמתה לבורא. מיליון זיכרונות מתוקים, שיישאר אצלי לעולם: הפיתות הכשרות של סבתא בחג פסח, הסובארואה הכחולה של סבא, הסרט הערבי בערוץ הראשון בימי שישי, היד המחוספסת של סבא וצמידי הזהב של סבתא, הקוסקוס של סבתא והמלחציים בפינת העבודה של סבא, הטילים עם סבא בשוק הפשפשים ועם סבתא בבית רומנו ובשוק הכרמל, המחסן המצחיק של סבתא שפעם היה בריכת שחייה והגינה המדהימה של סבא. טוב די, אני כבר בוכה.

ידע שהוא לא יהיה מסוגל לחיות בלי סבתא.

"אצלנו בשכונה, כל אישה שנפטרה, הבעל נפטר כמה שבועות אחריה. חלק נפטרו אחרי חודש, חלק אחרי חודשיים. אני אשבור את השיא, אתה תראה", הודיע ברוך כמה שאו נשמע לנו ככאב אמיתי, אבל לא כדבר שייצא לפועל.

אז סבא, אתה שומע? שברת את השיא. מה זה שברת, פירקת אותו. נראה לי שאין סיכוי שמישהו בשכונה יתקרב אליך. לא יעקב (שכבר אין לו עם מי לשבת על הספסל), לא גרוס (שעדיין הביא לך עיתון ביום שישי האחרון) ולא אף אחד אחר. שברת את האמא של השיא, אבל על הדרך, סבא, שברת לנו את הלב.

האהבה של ברוך לסוניה התחילה לפני 61 שנה, אי שם בטרפול, לוב. מאז הם ביחד. הם היו יחד על אוניית המעפילים "עצמאות", שהביאה אותם לארץ, הגיעו יחד למחנות העולים ברעננה,

אהובתו ב-61 השנים האחרונות לברה.

לבו של ברוך לא עמד לו, ובלילה בו קבר את אישתו, כמה שעות לאחר שנכנס למיטה, סבל מהתקף לב ממנו התקשה להתאושש, ומספר שעות לאחר מכן נפטר בבית החולים. התקף לב, דום לב, תקראו לזה איך שתרצו. אני קורא לזה שברון לב.

הפרחים שעל קברה של סוניה טרם הספיקו להתייבש, ומייד הצטרפו הפרחים של ברוך. עכשיו הם משוטטים להם בגן עמוס פרחים ובטח ליד איזה סיר של קוסקוס או מנת חריימה חריפה, עם רוטב אדום לוהט, כמו שהם אהבו.

יש קלישאה שאומרת "בחייהם ובמותם לא נפרדו". במקרה של ברוך וסוניה הקלישאה תפסה עצמאות והפכה מעור משפט סתמי למציאות.

אחי, אסף, שהיה צמוד לברוך כמה שהתברר מאוחר יותר כימיו האחרונים, סיפר שסבא שלי כבר

סבא וסבתא שלי לא נפרדו באנחה, הם נפטרו באהבה. אחרי שצא לשיר אידיו, נכדיו ואוהביו סימנים לפיהם הוא יתחזק, ברוך לא היה יכול לעבור שבת אחת בלי סוניה

אלי שטרן

סבא שלי היה אחלה גבר. ביום חמישי בערב, כמה שעות אחרי שבכה על קברה של אישתו, סבתא, שנפטרה ממחלת הסרטן, מיהר סבא ברוך להצטרף לסבתא סוניה ולבלות איתה את השבת יחד, בשמיים, קרוב לאלוהים ורחוק מאיתנו. גבר אמיתי לא משאיר את